

‘แลก’ กับ ‘แรก’

Wระอาทิตย์ยามสายส่องแสงสว่างเข้ามาภายในห้องทำงานใหญ่ทางผนังกระจกใสของตึกสูงระฟ้าของบริษัทใหญ่โตแห่งหนึ่ง ร่างสูงใหญ่กำยำภายใต้สูทสีดำราคาแพงยืนมองออกไปด้านนอกหนึ่ง ทำให้หญิงวัยกลางคนที่ยังคงรูปร่างดีและแต่งกายสวยพริ้งนุ่งหน้าเครียด มือหล่อนกุมขมับมองรอบห้องกว้างที่มีบุรุษร่างกำยำในชุดสีดำอยู่รอบห้อง

“เธอว่าจะเอาอะไรมาใช้หนี้ฉันนะ” เสียงหัวทรงพลังดังมาจากบุรุษร่างสูงสง่าที่เป็นเจ้านาย หญิงคนนั้นยึดตัวขึ้น มองดูแผ่นหลังกว้างนั้น

“ลูกสาวฉันไง...ลิซนะ คุณก็เคยเห็นนี่...คุณแรกอรุณ” เสียงหล่อนตอบรวดเร็ว อยากรออกไปจากที่นี่เหลือเกินแล้ว

ร่างสูงใหญ่กำยำ สง่างาม ดวงหน้าคมเข้ม หล่อเหลา แต่เรียบขริมหวดงตาสีดำนั้นแลลึก จมูกโด่งงุ้มที่ดูโยรับกับปากหยักสีสดที่เหยียดตรงตลอดเวลา เครื่องแต่งกายที่เป็นเซ็ตสีกรมท่าตัดกับเนกไทสีน้ำเงิน เสื้อสูทดำกับสแล็กดำทำให้ร่างนั้นดูน่าเกรงขามยิ่งขึ้น...

‘แรกอรุณ วัฒนาวาณิชย์’

ปากหยักที่เหยียดตรงนั้นเม้มนิดๆ ก่อนจะกลับสู่ปกติ และหันไปมองคนพูดอย่างกับจะกินเลือดกินเนื้อ

“เธอเป็นแม่ภาษาอะไร”

นั่นคือคำถามที่ทำให้คนต้องตอบนิ่งงัน

“ฉันไม่ต้องการมันแต่แรกแล้ว แต่กว่าจะรู้มันก็เอาออกไม่ได้... แล้วฉันเลี้ยงมันมาสี่ปี ส่งมันเรียนจนจบ ดีที่มันหัวดีเอนท์ติด ไม่งั้นฉันไม่ต้องกู้เงินคุณเพิ่มกว่านี้หรอก ฉันให้มันขนาดนี้ยังไม่พอ

อีกหรือไง” หล่อนตอบอย่างหัวเสีย เขาเห็นความร้ายกาจของคนตรงหน้า
ที่ไม่มีแม่แต่จิตสำนึกของความเป็น ‘แม่’ ลักนิต

ร่างสูงใหญ่ก้าวมาลงที่เก้าอี้หลังโต๊ะทำงานใหญ่ มองดูลูกน้อง
คนสนิทที่ยืนสำรวจอยู่ด้านข้าง ชายหนุ่มในสูทสีดำเดินเข้าไปหาเมื่อ
เขาเรียกมากกระซิบอะไรสักอย่าง ก่อนชายหนุ่มร่างสูงที่อ่อนอาวุโสกว่า
จะเดินออกไป

“ฉันรับข้อเสนอเธอ แต่มีข้อแม่...” แรกอรุณเว้นช่วง ทำให้คนฟัง
พยักหน้ารับ

“ลูกสาวเธอจะไม่กลับไปหาเธออีกเลย เด็กคนนั้นจะเป็นสมบัติ
ของฉันตลอดกาล...”

เสียงหัวนั้นทำให้หล่อนนิ่งคิด แต่ความที่ต้องการให้เรื่องจบ
หล่อนจึงพยักหน้ารับทันที

“แล้วอีกข้อ...เธอต้องไม่กลับมาที่เมืองไทยอีกเป็นอันขาด” เสียง
เฉียบขาดทำให้หล่อนนิ่ง

“ไม่ต้องตกใจ ฉันให้คนของฉันจัดที่ให้เธอแล้ว...ฮ่องกง มีห้อง
ของแมนชั้นระดับสูงให้เธออยู่ มีงานเป็นพนักงานของบริษัทในเครือ
ของฉันให้ทำหารายได้...พอใจไหม” เขาถามหน้านิ่ง หล่อนครุ่นคิด
ลักพักก่อนจะเอ่ยปากถาม

“งานอะไร”

“ประชาสัมพันธ์ แต่งตัวสวยๆ ตอบคำถามเวลามีคนมาถาม ถ้า
ไม่มีก็นั่งเฉยๆ” เขาตอบ

คนฟังนิ่งคิดก่อนจะยิ้มกว้าง

‘งานสบาย เงินดี ฮ่องกง แมนชั้น...’

“ฉันตกลง” หล่อนตอบหนักแน่น ทำให้คนเสนอยิ้มน้อยๆ อย่าง
พอใจ

“เซ็นสัญญา” เสียงหัวบอก ลูกน้องคนหนึ่งก้าวเข้ามาวางกระดาษ
สองแผ่นให้หล่อนเซ็น

หล่อนกวาดสายตาอ่านข้อความในนั้นแล้วยิ้มพอใจ ก่อนจะหยิบปากกา
เซ็นชื่อในช่องที่เว้นให้เซ็น

‘วนิดา เอนกตนั้นท์’

“ดี...เธอไปได้ คนของฉันเตรียมรถไว้ให้แล้ว เชิญใช้ได้ตามสบาย
พอไปถึงสนามบิน คนของฉันจะรอจัดการส่งรถไปให้เอง” เขาบอก
ทำให้หล่อนหน้าบานอย่างดีใจ ใช้นี้ได้ง่ายๆ แถมนำได้รถใช้ ได้ไป
ต่างประเทศอีก...

ชายหนุ่มที่เดินออกไปเมื่อเช้าเพราะเจ้านายใช้ให้ไปจัดการงาน
บางอย่างเดินเข้ามาในห้องทำงานกว้างนั้นอย่างเรียบร้อย

“เธออยู่ที่คอนโดฯ เรียบร้อยแล้วครับ แต่...” คำหลังทำให้คนฟัง
ที่พยักหน้ารับต้องเงยหน้าขึ้นมอง

“อะไร” เสียงทรงอำนาจทำให้ผู้บอกข่าวถึงกับกลืนน้ำลายก่อน
ตอบ

“เธอร้องไห้หาวนิดา แล้วก็ล็อกห้องนอนที่จัดให้ไม่ให้ใครเข้า
ขนาดแม่บ้านยังไม่ยอมเปิดให้เลยครับ”

“เห็นريبๆ ตุ่มๆ ฤทธิ์มากนั้คะ...ไป...ไกรสร”

ร่างสูงใหญ่ยืนขึ้นจับสูทแล้วเดินลิวออกจากห้องไป ทำให้คนมา
รายงานต้องรีบตาม และสั่งลูกน้องที่รออยู่ด้านนอกให้จัดการเอกสาร
ให้เรียบร้อย...

2

ลับสน

คอนโดฯ หอกลางกรุง บรรยากาศร่มรื่นด้วยต้นไม้โดยรอบ กระจายน้ำค้างไว้ละระดับ และสปอร์ตคลับระดับสูงที่สะดวกสบายเป็น ธุรกิจของชายหนุ่มผู้เป็นประธานกรรมการของอาณาจักรวัฒนาวิชัย และเป็นผู้ทรงอิทธิพลในธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ที่สุดในแถบเอเชีย

ร่างสูงอยู่ท่ามกลางบอดีการ์ดสี่คนในลิฟต์ที่กำลังขึ้นไปสู่ชั้นสูงสุดของคอนโดฯ แห่งนี้ เมื่อประตูลิฟต์เปิดการ์ดสองคนก็ก้าวออกไปก่อน แล้วร่างสูงนั้นก็เดินออกไป ตามด้วยไกรสรกับการ์ดอีกคน ประตูห้องที่เป็นจุดมุ่งหมายมีลูกน้องของชายหนุ่มเฝ้าอยู่ถึงหกคน

เสียงโหวกเหวกภายในห้องดังออกมาให้ได้ยินถนัดหู ทำให้ดวงหน้าเรียบขรึมอยู่แล้วขมวดตึงยิ่งขึ้น มือใหญ่เปิดประตูเข้าไปทันที ลูกน้องต่างเสียวสันหลังวาบ

“อะไรกันหน้าหนา!” แรกอรุณตะคอกถาม เสียงทรงอำนาจนั้น ทำให้แม่บ้านและลูกน้องอีกสองคนด้านในห้องหยุดนิ่ง ร่างของหญิงสาวที่ยืนหันหลังอยู่หยุดกึก แขนเธอถูกปล่อยจากการลากดึง

ดวงตาดำสนิทมองดูลูกน้องตนเองอย่างดุตันที่จับแขนร็วเสลาของคนที่ตัวบางคล้ายจะจุดให้กลับเข้าห้องด้านใน

“ออกไปให้หมด ล็อกห้องด้วย” เสียงหัวนั้นทำให้ทุกคนรีบก้มศีรษะและออกจากห้องไปทันที

ร่างเพรียวบาง เส้นผมดำเงางามสยายอยู่ถึงเอวคอดยีนหนึ่ง เขาสังเกตได้ว่าเธอตัวลั่นน้อยๆ มือเรียวบีบกระชับกันที่ต้นแขนตนเอง พลังลุ่มบตรรอยที่ถูกบีบเบาๆ เหมือนเด็กน้อยเกรงกลัวสิ่งที่ตัวเองเกลียด จึงไม่กล้าหันมอง

ชายหนุ่มก้าวเข้าไปหาช่างนั้น มือใหญ่เอื้อมไปจับต้นแขนเรียวยาวเบาๆ แต่เธอ...

“อย่ามาถูกตัวฉันนะ!” เสียงใส่ร้องดังอย่างเกรงกลัวและขยะแขยง เขาหนึ่งอึ้ง มองดูผู้หญิงตรงหน้าที่ยืนกอดตนเองแน่น นัยน์ตาสีฟ้าอมเทาของเธอจ้องตาเขาอย่างจะกินเลือดกินเนื้อ

“เธอ...” เสียงห้าวเอ่ยเบาอย่างยิ่ง

“ทำไมโตเร็วอย่างนี้ เป็นสาวสวยราวกับนางฟ้า...”

“ฉันเคยเจอเธอตอนเรียนอยู่มัธยมหก เธอคงจำฉันไม่ได้สินะ” เขาบอกเสียงเรียบ เดินไปนั่งที่โซฟาในห้องรับแขกด้านหน้า

หญิงสาวมองร่างใหญ่ที่นั่งฟังโซฟาอย่างสบายๆ เขาเหลียวมามองเธอรีบหลบตา ยืนกอดดอกหนึ่งๆ อยู่ที่เดิม

“เอาน้ำให้หน่อยได้ไหม” เสียงห้าวดังขึ้นทำลายความเงียบ

หญิงสาวหันมองอีกฝ่ายหนึ่ง สายตาดูๆ นั้นทำให้เขารู้สึกขั่น แต่ก็นิ่งไว้

“แล้วทำไมฉันต้องทำตามคำสั่งนั้นด้วย” เสียงใส่ดังขึ้น ทำท่าจะหันหลังเดินเข้าห้องนอนที่จัดให้ แต่ก็ต้องชะงัก

“เพราะแม่เธอยกเธอให้ฉันแทนหนึ่งนะสิ...สาวน้อย” เสียงห้าวลึกลับบอกล่าวเรียบเรื่อย ยกแขนขึ้นพาดพนักโซฟา หันไปมองดูร่างบางที่ยืนหนึ่งอึ้งมองดูเขาอย่างตกใจ

“มะ...แม่ล่ะเธอ” เสียงใสถามกลับแผ่วเบาอย่างไม่ได้สติ ชายหนุ่มเข้าใจ แต่เขาก็ไม่ยอมเสียผลประโยชน์

“ไกรสรไปพาเธอมาที่นี่เพราะเหตุผลที่บอก แม่เธอไปทำงานที่ฮ่องกงและจะไม่กลับมาที่เมืองไทยอีก แล้วแม่เธอก็เซ็นสัญญาเรียบบร้อยให้เธอเป็นสมบัติของฉัน ที่สำคัญที่สุด...เธอมีหน้าที่เป็นนางบำเรอให้ฉัน” เขาหยุดมองดูอีกฝ่ายที่ยิ่งซ็อกหนักไปอีก เมื่อเขาหยิบสัญญาออกมาจากกระเป๋าต่าด้านในสูทวางลงบนโต๊ะกระจกของชุดโซฟาเพื่อให้เธอได้ดู

“ลิซ...มานั่งตรงนี้” เขาเรียกชื่อเธอเสียงอ่อนลง และตบลงบน

ต้นขาของตนเองเบาๆ

หญิงสาวยืนตัวแข็ง ตกใจ ลับสน เสียใจ ที่แม่ทรยศเธอ และทำลายชีวิตเธอได้ลงคอ...

“อลิซาเบธ...” เสียงหัวเข้มนั้น หากหญิงสาวน้ำตาไหลลงมาซักๆ จนคนเรียกตกใจ

แรกอรุณไม่เคยสะเทือนใจเมื่อเห็นผู้หญิงร้องไห้ เพราะเขาไม่เคยใส่ใจใคร เมื่อมีใครมาทอตรงให้ระบายอารมณ์ใคร เขาก็รับหน้าที่ปรนเปรอสวาทสนองอารมณ์ตอบกลับไป

“อย่าคิดว่าน้ำตาเธอจะทำให้ฉันปล่อยเธอไป” เสียงหัวบอกราบเรียบ สายตาพญาเหยี่ยวทำให้หญิงสาวสุดหายใจลึก น้ำตายังไหลอยู่อย่างนั้น

“แม่เป็นหนี้คุณเท่าไร” อลิซาเบธถามเสียงลั่นพ่ว

“อยากรู้ทำไม คิดว่าจะหามาคืนได้โดยไม่ต้องเป็นนางบำเรอฉันเธอ” เขากลับเหยียดหน้า ทำให้หญิงสาวหน้าร้อนผ่าวกับคำว่า ‘นางบำเรอ’ อีกครั้ง

“ใช่...” เธอตอบนิ่ง มองเขาจริงจัง แต่กลับทำให้เธอได้รับเสียงหัวเราะเยาะกลับมา

“กว่าเธอจะได้เงินมาใช้หนี้ตำแหน่งที่เธอต้องทำให้ฉันคงตายกันก่อนละมั้ง” พุดพลาบขยับนั่งไขว่ห้างทำท่าทางสบายอารมณ์เสียมากมาย

“แล้วมันเท่าไร” เสียงพรวลั่นถามกลับ เมื่อเขาไม่ตอบคำถามเธอ

“หนึ่งร้อยห้าสิบล้านบาท” เสียงหัวบอก มองเธอดูต้นจนหญิงสาวสะท้าน

“หนึ่งร้อยห้าสิบล้านบาท” เธอทวนจำนวนเงินอย่างตกใจ

“ใช่...คิดจะออกไปหางานทำอีกไหม” เขากลับถาม แต่เธอไม่ตอบดวงตาสีแปลกดูบ่ไหวกว่าเดิม

“ฉันแนะนำงานให้เธอก็ได้” เขาพุด มองดูหญิงสาวที่หันมามองอย่างสนใจ แล้วรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ก็ปรากฏขึ้น

“ไปเป็นสาวเสิร์ฟในคลับฉันสิ พอดีๆ แหกวีไอพีเขาชอบออฟสาวๆ สวยๆ ไปด้วย เงินดีนะ เธอทำไม่ก็ปีคงได้เงินมาให้ฉัน” เขาพูดหน้าตาเฉย ทำให้เธอนิ่งงัน กะพริบตาปริบๆ มองเขาอย่างไม่พอใจ

“อยากไปเป็นโสเภณีชั้นสูง หรือจะเป็นนางบำเรอฉันคนเดียว คิดดูดีๆ แล้วกัน” แรกอรุณพูดทิ้งท้ายอย่างเลือดเย็น ก่อนจะลุกขึ้นยืนเต็มความสูง และเดินไปเคาะประตูให้ด้านนอกเปิด ไม่วายหันมาหาเธอที่ยืนตัวแข็งทื่อ

“ฉันให้เวลาเธอคิด พຽງนี้เลิกงานฉันจะมาเอาคำตอบ”

ประตูห้องปิดลง และมีเสียงล้อจากด้านนอกเมื่อแม่บ้านเข้ามาดูแลเธออีกครั้ง

3

เริ่มต้นหาคำตอบ

อลิซาเบธนั่งตัวแข็งทื่อเหมือนตุ๊กตาดูอยู่บนโซฟาห้องรับแขก จนหญิงวัยกลางคนในชุดแม่บ้านต้องเข้าไปเรียกเธอเบาๆ

“คุณผู้หญิงคะ...คุณผู้หญิง...”

หญิงสาวสะดุ้งเล็กน้อย เมื่อมือของอีกฝ่ายมาวางอยู่บนหลังมือของเธอที่กำลังหมอนิ่งไว้แน่น

“มีอะไรเหรอ” หญิงสาวถามเรียบๆ ดวงตายังคงมองเหม่อครุ่นคิด

“เอ่อ...กินข้าวเย็นเถอะค่ะ” หล่อนบอก ทำให้ดวงตาสีสวยหันไปมองบนโต๊ะอาหาร

“หนูยังไม่หิวเลย จัดทำไม” อลิซาเบธบอกอย่างไม่พอใจน้อยๆ ทำให้คนจัดอาหารมองเธอนิ่ง

“กินเถอะค่ะ ลักครึ่งก็ยังมีดี เมื่อเที่ยงก็ไม่ได้กิน สมองต้องการพลังงานสำหรับคิดนะค่ะ” คำบอกกล่าวนั้นทำให้หญิงสาวเงิบ มองหน้าคนพูดที่นิ่งๆ คุกเข่ามองนิ่งอยู่

“เจ้านายพวกคุณคงไม่เคยแพ้ใครสินะ พอคนเรามีเงินก็มีอำนาจไปด้วย อยากรู้ทำอะไรก็ได้ โดยไม่สนใจว่าใครจะเจ็บช้ำน้ำใจแค่ไหน” เสียงเธอพูดอย่างเลื่อนลอย คนฟังเม้มปากนิ่ง เห็นใจเธออยู่เหมือนกัน แต่จะทำอย่างไรได้

ร่างเพรียวบางลุกขึ้นเดินช้าๆ ไปที่โต๊ะอาหาร หญิงสาวนั่งลงมองดูอาหารบนโต๊ะหนึ่ง ของดีๆ ทั้งนั้น

‘จะซุนให้ได้ที่ก่อนละสิ...’

“น้ำไม่กินด้วยกันเหรอคะ” หญิงสาวหันไปถามคนที่กำลังตักข้าวให้

“ไม่ละค่ะ คุณกินก่อนเถอะ ถ้านายโทร.ถาม เดี่ยวดิฉันจะ

โดนว่าอีก” หล่อนตอบยิ้มๆ ทำให้คนฟังเงิบ จับข้อสงสัยมั่ง

“ทำไมถึงต้องกลัวเขาขนาดนี้” คำถามนั้นทำให้อีกฝ่ายต้องยิ้ม
น้อยๆ

“นายไม่ดูหรอกค่ะ แต่จริงจัง เครื่องขีมิ แล้วก็ตรงไปตรงมา
ใจดีบ้าง เลยทำให้พวกเราเกรงใจ แล้วก็เคารพนายมากกว่า...ไม่ได้กลัว
หรอกค่ะ แต่ก็กลัวเวลาโกรธ นายโมโหร้าย แต่ก็หายไว” หล่อนตอบ
แล้วหันหลังไปรินน้ำใส่แก้วมาให้หญิงสาว

“เวลาโกรธนายเหมือนซาตานเลยละค่ะ คุณพยายามอย่าทำให้
นายโกรธนะค่ะ”

คำเตือนนั้นทำให้หญิงสาวส่ายหน้า จะทำให้โกรธหรือไม่ได้ทำ
เขาก็เป็นซาตานสำหรับเธออยู่ดี

๖๖กรอรุณนั่งอยู่บนเก้าอี้บุกำมะหยี่สีกรมท่าหลังโต๊ะทำงานไม่ลັก
ที่ค่อนข้างรก เพราะเจ้าของกำลังจัดเอกสารเข้าแฟ้ม ภายในห้องนอน
ใหญ่ นั้นเงิบเฉียบ แล้วโทรศัพท์ที่หัวเตียงก็ดังขึ้น ชายหนุ่มเหลียวมอง
ไปทางต้นเสียงอย่างอารมณ์เสีย ก่อนจะลุกเดินไปที่เตียง

“ฮัลโหล” เสียงหัวกรอกไปตามสาย ก่อนจะหลุดตัวลงนั่งเมื่อ
ได้ยินเสียงคนโทรมา

“นายคะ...คุณลิซหลับแล้วค่ะ จะให้ดิฉันทำยังไงต่อคะ” เสียงของ
แม่บ้านที่คอนโดฯ นั้นเอง

ชายหนุ่มยิ้มมุมปาก “เดี๋ยวฉันไป...เธอเฝ้าไว้ก่อนแล้วกัน” เขา
บอกเรียบๆ พลางลุกไปหยิบเสื้อนอกมาถือไว้

“อ้อ บัว...เขากินข้าวหรือเปล่า”

“กินค่ะ แล้วก็ขอมอบน้ำใส่เสื้อผ้าที่คุณสรจัดมาให้ด้วยค่ะ”
คำบอกเล่านั้นทำให้เขายิ้มได้บ้าง

‘ดี...เลิกพยศสักที’ แรกอรุณคิด ก่อนรับคำในลำคอ กดวงหู
และปิดไฟออกจากห้องไป

รถคันงามสี่ตำเภาวิ่งเจกดวงตาและเส้นผมหยักศกของเจ้าของ
แล่นอย่างรวดเร็วอยู่บนถนนที่เริ่มจะไม่ติดขัด เพราะเวลานี้ก็เกือบสี่ทุ่ม
แล้ว แรกอรุณขับรถด้วยความรู้สึกแปลกๆ

‘ทำไมจะต้องรีบไปนอนกับเด็กคนนั้นด้วยนะ’ เขาคิดในใจ ‘ถึง
จะแค่นี้ไปนอนเฉยๆ ก็เถอะ ก็ไม่เคยทำเหมือนกัน ที่ไปนอนกอดผู้หญิง
ไว้นะ โดยไม่ได้ทำอะไรเลย...’

ชายหนุ่มนี้หัวหน้า สายศีรษะไล่ความคิดสับสนของตนเองซ้ำๆ
ก่อนจะเร่งความเร็วของรถให้ไปถึงที่หมายเร็วขึ้น

ร่างสูงใหญ่เดินซ้ำๆ สง่าเช่นทุกครั้ง แต่ครั้งนี้ต่างไปตรงที่ในใจ
ไม่ได้หมั่นมนั้นปั้นมือไว้สำหรับเอาชนะ แต่หากเขากำลังต้องการแค่
ผูกมัดเธอผู้นั้นไว้ให้ได้ บอดีการ์ดของเขาไขกุญแจห้องให้ และก้มศีรษะ
ก่อนจะสลายตัวกันไป เมื่อมือใหญ่โบกให้สัญญาณไปพักได้

แรกอรุณก้าวเข้าไปภายในห้องชุดสุดหรูที่เงียบเชียบ ‘บัว’ แม่บ้าน
วัยกลางคนลุกขึ้นจากเก้าอี้โต๊ะอาหาร เมื่อเจ้านายเดินไปวางสูทที่โซฟา

“บัวกินข้าวหรือยัง” เขาถามเรียบๆ

“เรียบร้อยแล้วค่ะ คุณลิซเธอคะยื่นคะยอให้ดิฉันกินก็ได้”
คนตอบรู้สึกเอ็นดูสวาน้อยคนนี้ได้เต็มที่ จนทำให้เขาอมยิ้มไปด้วย

“ก็ดี...ไปได้แล้วละ แล้วพรุ่งนี้ก็มาสายๆ หน่อยแล้วกัน” เขาบอก
แล้วเดินผ่านไปอีกด้านที่กั้นไว้เป็นส่วนห้องหนังสือก่อนที่จะเปิดเข้าไป
ในห้องนอน

ร่างบางในชุดนอนสีขาวสายเดี่ยวที่เผยไหล่และแผ่นหลังขาวเนียน
นอนหลับปุ๋ยอยู่ใต้ผ้าห่มนมสีฟ้าอ่อนที่คลุมตัวเธอไว้แค่ครึ่งตัว

ลักษณะอาการนอนของคนตัวเล็กทำให้คนยืนมองดูยิ้มขึ้นๆ
หญิงสาวนอนคว่ำซุกหน้ากับหมอน มองอย่างไรก็เหมือนเด็กสาว
ไม่เปลี่ยนแปลง แล้วเขาก็ก้าวเท้าไปดึงผ้าห่มคลุมปิดแผ่นหลังขาวนั้นไว้
ก่อนจะเดินเข้าห้องน้ำไป

อลิษาเบตรงัวเงียเมื่อรู้สึกถึงแสงแดดอ่อนๆ ส่องสว่างผ่าน
ผ้าม่านลูกไม้สีขาวบางๆ เข้ามาภายในห้องนอนกว้างขวางที่แสนเยือกเย็น
ว้าว เพราะความไม่เคยคุ้น แต่เธอกลับนอนหลับได้อย่างอบอุ่นและ
สบายที่สุด

ร่างบางบิดขี้เกียจน้อยๆ อยู่ใต้ผ้าห่มหนาที่คลุมร่างอยู่ แล้วอะไร
หน้าๆ ลักอย่างก็ตกมาที่สะโพกกลมกลิ้งของเธอ หญิงสาวสะดุ้งตาค้าง
เหลียวไปมองเบื้องหลังแล้วถึงกับนิ่งงัน รีบลุกขึ้นก้าวลงจากเตียง
ก้มลงมองร่างตนเอง

‘ชุดยังใส่อยู่เรียบร้อย...เขาเข้ามาตอนไหน เราไม่เคยนอนขี้อู
อย่างนี้นี่นา’

ความคิดมากมายหมุนวนอยู่ในสมอง จนร่างใหญ่ที่นอนเปลือย
ท่อนบนงัวเงียปรือตาขึ้นมามองรอบๆ ห้อง แล้วก็พลิกตะแคง ยกศีรษะ
วางไว้บนมือใหญ่ของตนเอง มองดูร่างบางที่ยืนมองอึ้งงันอยู่ยิ้มๆ

“ว่าไงจ๊ะ” เสียงหัวดังขึ้นอย่างสดชื่น รอยยิ้มนั้นทำให้อีกฝ่าย
รู้สึกจ๊กจ๊กพิกล

“คุณเข้ามาตอนไหน แล้วเข้ามาได้ยังไง ทำอะไรฉันบ้างหรือเปล่า”
เสียงใส่ร้ายคำถามใส่ทันที จนเขาต้องล้มตัวลงนอนหงายหันหน้ามามอง
เฉยๆ พอเห็นอีกฝ่ายไม่พูดไม่ถามต่อก็ยิ้มอีก

“ไม่ถามแล้วหรือ”

“ตอบมาสิ...”

“ไม่ได้ทำอะไรสักหน่อย ไม่เจ็บไม่ไข้หรือ น่าจะรู้นะว่าไม่ได้ทำ
อะไร” เขาตอบเรียบๆ ยักคิ้ว ยักไหล่ จนเห็นหญิงสาวหน้าระเรื่อขึ้น

ร่างบางเดินอาดๆ ไปทางห้องน้ำ ทำให้ชายหนุ่มรีบปรวดลงจาก
เตียงไปคว้าเอวคอดแล้วซ่อนใต้สะโพกเธอขึ้นอุ้มไว้เช่นเด็กน้อย

“ว้าย! ปล่อยนะ” เสียงใส่ร้ายตกลใจ มือเรียบบีบไปโหลที่บิกบิน
เปลือยเปล่าของเขาแน่นเพราะกลัวตก จนได้รู้ว่าเขาแข็งแรงเพียงใด

“ฉันต้องการคำตอบ” เขาพูดราบเรียบ มองดูดวงหน้าละมุนหนึ่ง

“ไหนดว่าจะมาเอาคำตอบหลังเลิกงานล่ะ” เธอทวนคำของเขา
“อ้อ...ฉันเปลี่ยนใจแล้ว อยากได้ตอนนี้...ว่าล่ะ”

อลิซาเบธแทบอยากจะมีบิ๊บบอกคนตัวโตที่อึดอัดอยู่อย่างง่ายดาย
ด้วยแขนเพียงข้างเดียว แต่ก็กลัวเขาจะเอาคืนเหมือนกัน หญิงสาว
ครุ่นคิดถึงเรื่องราวต่างๆ ของผู้ให้กำเนิด...

แม้ไม่เคยทำหน้าที่ของแม่เลยสักวินาทีเดียว คนดูแลเธอมาคือ
ตากับยายมากกว่า แล้วชีวิตก็เป็นของเธอเอง คำพูดพร่ำบอกคุณค่า
ของคนเธอได้ยินมาตั้งแต่เด็ก แล้วตอนนี้คุณค่าของคนซึ่งเป็นของเธอ
กำลังจะกลายเป็นของบุรุษผู้นี้...

